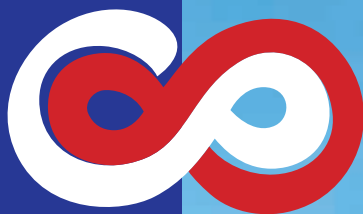

Kajuit Nieuws

Pasen
2016

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 57 - nummer 3

OUDE ZIJDS 100

hier ben ik

Colofon

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeente Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers te Vorden. Redactie en logistiek: Willemijn Goos, zvr Rosaliene Israël sg, zvr Dorothea Mulder-Derks sg, Pieter Pronk tg, Lobke Timmerman tg, Leendert van Wolfswinkel tg en Annette de Zwart dg.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom en afscheid	7
Thema oecumene	8
Column Kruispost	15
Kroniek “Delen en werken”	16

Vriendenbrief

Oecumene

Amsterdam, februari 2015
Aan allen verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Traditiegetrouw gaat deze paaseditie over de oecumene

In deze vriendenbrief wil ik wat thema's met u delen uit de gesprekken die ik enige jaren geleden had met dominee Hans Uytenbogaardt en z'r Rosaliene sg. We hebben het toen met elkaar gehad over de plaats van de gemeenschap binnen de Kerk in relatie tot de oecumene.

Gemeenschap Spe Gaudentes wil samen met de woongemeenschap Oudezijds 100 de boodschap van het evangelie in de wereld concretiseren. Deze 'presentie op het grensvlak van kerk en wereld' heeft een wederkerig karakter. In de ontmoeting ontdekken wij

wat de ander voor ons kan betekenen en wij voor de ander. Deze wederkerigheid in de ontmoeting geldt ook de presentie van de gemeenschap Spe Gaudentes in de kerken en de presentie van kerk in de gemeenschap. Deze wederkerige presentie is drievoudig. Allereerst is Spe Gaudentes als gemeenschap een 'proeftuin voor het kerkelijk leven', een kerkje in de Kerk. Vervolgens rekent ieder lid van Spe Gaudentes zich als gedoopte persoonlijk tot een kerk of geloofsgemeenschap. Daarbij zijn ten derde sommige leden van Spe Gaudentes priester of predikant in hun eigen kerk of geloofsgemeenschap.

De vraag is steeds hoe deze drie gestalten van

wederkerige presentie tussen kerk en gemeente een bijdrage kunnen leveren zowel aan de ‘oecumenische proefpolder’ die Spe Gaudentes wil zijn, als aan de betreffende kerken.

Wat betekenen de kerken voor Spe Gaudentes?

Zoals gezegd wil Spe Gaudentes geen kerk zijn, maar ‘bruggenbouwer tussen de kerken’. Daarbij rekent Spe Gaudentes het tot het hart van haar spiritualiteit dat zij zich als gemeente in de viering van de eucharistie wil laten voeden door Woord en Sacrament. De eucharistie wordt daarbij in de regel van Spe Gaudentes gezien als ‘feest en dienst van de eenheid’. Wij proberen als gemeente met nadruk niet een nieuwe traditie van christelijk geloven in het leven te roepen, maar zoeken juist eenheid in verscheidenheid. Een eenheid die vraagt om inbreng van diverse kerkelijke tradities in de gemeente. Dit om het karakter van ‘oefenplaats’ niet te laten vervagen. Deze inbreng van de kerken komt onder andere tot uitdrukking in de wekelijkse viering van de Maaltijd van de Heer, waarbij priesters en predikanten uit verschillende kerken als gastliturg de viering presideren.

Dit accent op de eucharistie als teken van – verhoopte – eenheid van de kerken, betekent dat de voorgangers die de eucharistie presideren daartoe een roeping en zending ontvangen van de eigen kerk. Deze roeping en zending betekenen allereerst dat de betreffende kerk de gemeente als een gemeenschap ziet die zij – doordat haar priesters of predikanten de eucharistie vieren in de kapel van de gemeente – als zodanig welkom heet in haar kerkgemeenschap.

Wellicht is in dit verband de ‘liturgische erkenning’ door verschillende kerkafdelingen een signaal van inhoudelijke verbondenheid.

Deze manifesteerde zich allereerst door de ambtsplaatsing binnen de Waals Hervormde Gemeente van fr Rolf op Oudezijds 100, vervolgens de erkenning van br Piet als katholiek priester binnen de gemeente door zijn bisschop en toen de Anglicaanse bisschop van Gibraltar, bij gelegenheid van mijn priesterwijding, Spe Gaudentes nadrukkelijk als gemeente benoemde en haar door de opdracht mij verleend, de rite van de

presentatie door de toenmalige prior van Spe Gaudentes en Dean van de Benelux tezamen en door de gezamenlijke zegenbede door Spe Gaudentes direct na de handoplegging door anglicaanse geestelijken erkende.

Vervolgens werd ook een aantal jaar later zr Rosaliene bevestigd als predikant van de Protestantse Kerk Amsterdam met bijzondere opdracht voor Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100.

Zoals bleek uit de woorden en handelingen van de bisschop van Gibraltar bij mijn priesterwijding, is het van belang dat de kerken bij de verschillende gelegenheden de gemeente Spe Gaudentes als zodanig aanduiden om hun eigen leden, al dan niet ambtsdrager, te laten weten dat zij zich verbonden weten met leven en werken van Spe Gaudentes. Dit alles als signaal dat de gemeente en gemeentesleden vanuit hun thuiskerken worden gevoed.

Zij brengen daarbij hun tradities in in het gemeenschappelijke leven, bidden en werken van de gemeenschap. Dit maakt haar als een samengaan van vogels van diverse pluimage tot een daadwerkelijke oefenplaats voor oecumene.

Wat kan Spe Gaudentes voor de kerken betekenen

Dit brengt mij bij de vraag wat de presentie van Spe Gaudentes in de kerk kan betekenen, ook weer in die drieslag van gemeenschap, persoon en ambt.

De oecumenische gemeenschap Spe Gaudentes vormt als oefenplaats van en voor de oecumene een teken van hoop in een tijd waarin het tekort van de oecumenische beweging op institutioneel niveau alom als zeer pijnlijk wordt ervaren. Leven, bidden en werken binnen een oecumenische gemeenschap als Spe Gaudentes brengt het belang aan het licht van persoonlijke betrekkingen tussen christenen die in uiteenlopende tradities hun thuisbasis hebben. Samen leven, bidden en werken vraagt om het aangaan van relaties. En de vorm die hieraan binnen een gemeenschap wordt gegeven – door een belofte voor het leven – betekent het aangaan van een langdurige en intense verbintenis om het leven te delen en vorm te geven aan een roeping. Deze onderlinge relaties onderhouden vraagt om geduld, uithoudingsvermogen en de wil om de ander in zijn of haar anderszijn te verstaan en te aanvaarden. Die verbondenheid in de gemeenschap vraagt steeds om te ‘oefenen om elkaars ‘taal’ niet alleen te leren verstaan, maar ook te leren spreken’ en zich zo doende te oefenen in het afbreken van niet essentiële binnenmuren waarbij het hart van de eigen (kerkelijke) identiteit deel uitmaakt van de eigen existentiële bijdrage van het betreffende gemeenschapslid aan het geheel. In die zin

heeft de gemeenschap en ieder lid afzonderlijk een brugfunctie naar de eigen kerkgemeenschappen door het delen van de waardevolle ervaringen van het gemeenschappelijk leven van bidden en werken. Daardoor is er sprake van een vruchtbare ‘kruisbestuiving’.

Als het gaat om de wisselwerking tussen gemeenschap en kerken en in het bijzonder in de persoon van het gemeenschapslid-ambtsdrager, kunnen de karakteristieken van de taken die ons als ambtsdrager zijn toevertrouwd wellicht behulpzaam zijn bij de bezinning op Spe Gaudentes als oecumenische oefenplaats om zo een bijdrage te leveren aan de kerken om naar elkaars gastvrijheid te verlangen. Opdat wij eens vanuit die gastvrijheid gemeenschappelijk de eucharistie met Pasen kunnen vieren en de werkelijke genade ervaren.

Christus is opgestaan, laten wij, als kerk en gemeenschappen, met Hem in beweging komen.

br Rik Florentinus
prior gemeenschap Spe Gaudentes

Steun ons

Zoals we al in het vorige *KajuitNieuws* lieten weten, is de eerste ronde van de verbouwing van een aantal gastenkamers gerealiseerd. Tot onze grote vreugde hebben we van de Janivo Stichting een bijdrage voor de tweede ronde van deze verbouwing ontvangen. Op dit moment zijn we nog op zoek naar aanvullende financiering. Mocht u hieraan bij willen dragen, heel graag!

Dankzij giften van diverse fondsen kunnen we de verbouwing van een aantal units voor begeleid wonen realiseren. Stichting Kinderpostzegels heeft maar liefst € 50.000,- gedoneerd om drie begeleid wonen units te verbouwen, zodat deze geschikt zijn voor veilige gezinshuisvesting. De verbouwing is inmiddels in volle gang en de verwachting is dat de werkzaamheden in september 2016 kunnen worden afgerond.

Welkom en afscheid

Welkom

Joanne woont sinds november bij ons. Melinda, die sinds februari bij ons woont, komt uit Hongarije en studeert Nederlands en theologie. Jonathan, student en lid van NSA, woont tijdelijk bij ons in het kader van anti-leegstand. En Franziska komt Maria vervangen tijdens haar zwangerschapsverlof en woont weer bij ons. Welkom terug!

Afscheid

Anske en Viktor zijn verhuisd naar Utrecht. Corine is weer bij haar ouders gaan wonen. En Ilaisa en Casy en Unice zijn verhuisd naar woonruimten buiten de gemeenschap. We wensen iedereen heel veel goeds!

Veni, vidi, foetsie

Voor een korte periode heeft een heel aantal mensen met ons meegeleefd. Matthijs en Brenda zijn rond de kerstvakantie een week overgekomen. Het was gezellig om hen weer even over de vloer te hebben. Martin hebben we via de Kruispost een week mogen verwelkomen. Thirza heeft voor haar studie culturele antropologie bij ons onderzoek gedaan. Thomas is jezuïet en heeft in het kader van zijn noviciaat twee maanden bij ons gewoond. Wibren, broer van Gerlinde, heeft een week meegeleefd. Alexander kwam voor zijn studie theologie bij ons logeren. Hij is missionair predikant in Praag en kwam via de PKA bij ons terecht.

Thema oecumene

Vanuit verschillende achtergronden ontmoeten mensen elkaar op Oudezijds 100 in samen leven, werken en bidden. In dit themanummer hebben we een interview met br Rik, prior van onze community. En Johannes van den Akker vertelt over het Kleiklooster, een kleine nieuwe leefgemeenschap in Kleiburg, een flat in de Bijlmer.

In gesprek met br Rik Florentinus

Wie ben je?

‘Ik ben br Rik. Dat is mijn naam. Ik ben onder andere prior, vader en echtgenoot.’

Hoe ben je op Oudezijds 100 en bij de community Spe Gaudentes terecht gekomen?

‘Ik ben bij Oudezijds 100 terechtgekomen, omdat ik in 1983 stage kwam lopen als verslavings-therapeut. Ik loop eigenlijk nog steeds stage hier. De mensvisie en de manier van hulpverlening, die uitgaat van de wederkerigheid spraken me aan, en daarom ben ik ook gebleven. Eerst als vrijwilliger en nu als gehonoreerd vrijwilliger en communityslid.

Ik heb hier Lyke leren kennen. Zij was in mijn eerste jaren bij Oudezijds mijn *sparringspartner* op het gebied van hulpverlening en gemeenschap. En op een gegeven moment gingen mijn ogen open voor de liefde en zijn we getrouwd.

We hielden allebei van Oudezijds 100, en in een periode van crisis werd door anderen gezegd dat de community geen toekomst meer zou hebben. Want, zo werd gezegd, het zijn alleen ouderen, en er komen geen jongeren meer bij. Als een statement tegen dat idee, zijn wij lid geworden van de community. Pas veel later zijn we gaan begrijpen wat het werkelijk community-zijn inhoudt, en nu leren we nog steeds.'

Hoe ziet een typische dag of week van jou eruit?

'Opstaan, ontbijt, kapel, koffie, dan eventueel een vergadering of teksten schrijven of bureauwerk of in gesprek met iemand. Zeven dagen, waarvan ik gemiddeld twee

dagen besteed aan mijn werk als priester bij de Anglicaanse Kerk in Amsterdam. Een halve dag aan mijn gezin en vrouw. Een dag aan de OpStap. Een anderhalve dag community, een dag management en een dag aan de gehele woongemeenschap.'

Wat betekent Pasen vieren in oecumenische gemeenschap voor jou? En wat zijn de uitdagingen en wat de verrijking?

'Pasen is voor mij hét hoogfeest van de kerk. Binnen de gemeenschap en community vind ik het ook het meest intensieve waarbij je met elkaar viert en onderweg bent.

De uitdaging vanuit de oecumene is dat

ieder communitylid ook verantwoordelijk is voor zijn of haar eigen thuiskerk. En dat brengt je wel eens in een spagaat. Net als bij de spagaat tussen gezin en community. Waar leg je de prioriteit?

De verrijking van een oecumenische Pasen is dat je met de verschillende kerkafdelingen samen op weg mag gaan naar het grote Paasfeest. Want Pasen staat in het teken van de genade. Niet de goedkope genade, maar de genade vanuit geloof en vertrouwen, die je in beweging zet.

Wat roept het jaarthema ‘hier ben ik’ bij je op?

‘Het jaarthema is voor mij dit jaar heel sterk. Omdat het aan de ene kant heel breed bekeken kan worden, maar je kan je ook dagelijks afvragen: ben ik er vandaag werkelijk

voor de ander? (De ander met hoofdletter, als met een kleine letter a). Het jaarthema doet steeds weer een appèl op je, maar in de wetenschap dat je niet alleen bent.’

Wat betekent het voor je om prior van een oecumenische leefgemeenschap te zijn? Wat zijn de uitdagingen? Wat geeft het je?

‘Prior zijn betekent eigenlijk jezelf wegcijferen voor de ander, maar dat is niet altijd even makkelijk, zeker niet met mijn karakter. Prior zijn betekent de eenheid van de community te bewaren en dat is altijd zoeken naar hoe de verscheidenheid van alle communitysleden de eenheid volledig maakt, in plaats van dat de verscheidenheid de eenheid afbreekt. En daarmee is de community een oefenschool (voor de oecumene) in de kerk, dat ook in de

kerk de verscheidenheid van de kerkafdelingen juist de eenheid van de kerk van Christus volledig maakt, in plaats van dat het die eenheid afbreekt.

Als prior is het van belang dat je luistert naar de mogelijkheden van de andere communityleden. Soms kan je een visie hebben, maar als de anderen daar nog niet klaar voor zijn, moet je dat nog laten rusten. Zo is het ook voor de oecumene in de kerk. Als iemand er nog niet klaar voor is, kun je hem het niet opleggen, omdat je juist dan de eenheid verstoort. En als prior moet je leren de taal van de ander te verstaan, er wordt vaak veel gezegd, maar de betekenis van woorden kunnen zo anders geïnterpreteerd en gehoord worden. In de drukte van alledag is juist daar het gevaar van miscommunicatie met al haar gevolgen.

Sinds ik prior ben, ben ik steeds meer en veel meer aan het nadenken over wat de community nou is en hoe de community in verhouding staat met de hele woongemeenschap Oudezijds 100. Is de community een onderdeel van de woongemeenschap of juist andersom? Ze zijn onlosmakelijk verbonden en onderdeel van elkaar. Als prior ligt voor mij de nadruk op de community en haar commitment. En welke betekenis Spe Gaudentes kan hebben voor de Kerk en andere gemeenschappen/communityen.

Door te luisteren zowel naar je eigen community als ook naar andere communityen, word je steeds geïnspireerd en wordt het me nog duidelijker dat ik niet zonder community zou willen leven. Juist ook omdat deze community voor mij een beeld is van de kerk. Een community waarin je elkaar niet uitkiest, met veel verscheidenheid, en samen onderweg bent naar het grote Pasen.'

In gesprek met Johannes van den Akker

Vanuit Oudezijds 100 is er contact met allerlei andere leefgemeenschappen en communityen. Eén van de jongste telgen in die familie is het Kleiklooster. Dit 'klooster' bevindt zich in Kleiburg, een van de bekende, honingraatvormige Bijlmerflats. Vijf aangrenzende appartementen worden als woning gebruikt, een zesde als ontvangst, als 'woonkamer voor de buurt' en voor maatschappelijke opvang. Kleikloosterling Johannes van den Akker heeft de afgelopen jaren als projectleider hard gewerkt om dit werkelijkheid te laten worden en afgelopen zomer zijn ze echt begonnen. Aan de gemeenschappelijke eettafel vertelt hij hoe het er nu voor staat.

De naam Kleiklooster is interessant. Zien jullie jezelf als monniken?

'We noemen onszelf geen monniken, maar wel 'kloosterlingen'. We zijn een gemeenschap, we richten ons op gastvrijheid, we hebben een ritme van gebed. Dat zijn elementen uit het kloosterleven die je bij ons terug ziet. Bij het woord 'klooster' hebben mensen ook meteen een aantal juiste associaties, bijvoorbeeld dat we een christelijke leefgemeenschap zijn. Niemand hoeft dus het idee te krijgen dat we een verborgen agenda hebben. De naam roept leuke vragen op, en het is ook een goede naam in deze omgeving. Mensen denken aan religieus, maar ook aan betrouwbaar, aan het goede willen doen, een plek waar je kunt aanbellen met vragen.'

Wat heeft jou gemotiveerd voor een leefgemeenschap met een duidelijke gerichtheid op de buurt?

'Het is niet zo dat ik de droom had een klooster te beginnen. Een groepje mensen van

Stroom, een kerk hier in de stad, woonde hier in de Bijlmer. We wilden graag iets nieuws opstarten waarin ideeën als barmhartigheid en gerechtigheid tot leven komen. Al snel hadden we het beeld van een buurthuisplek, waarin gastvrijheid werd geboden, niet alleen in de vorm van een kop koffie en een maaltijd, maar ook met bedden. We hebben nu twee gastenkamers waar we mensen steeds voor een paar maanden opvang kunnen bieden. Het is niet makkelijk om zoiets alleen te doen, of als gezin alleen. Als je het met meer mensen samen draagt, dan deel je die verantwoordelijkheid. En je maakt het duurzamer: als ik bijvoorbeeld ziek zou worden, draagt de gemeenschap het verder.'

Het vraagt dus best veel toewijding van mensen om deel te worden van het Kleiklooster. Leggen jullie ook een soort gelofte af?

'De appartementen in het Kleiklooster zijn in principe koopwoningen, dus mensen leggen zich ook op die manier al vast. Als je iets koopt, denk je meestal toch wel aan een termijn van minstens vijf jaar. Het commitment dat we onderling maken is nu in de vorm van de intenties die we hebben. Het is gebaseerd op onderling vertrouwen, niet iets wat we schriftelijk vastleggen of in een gelofte naar elkaar hebben uitgesproken. We willen nu eerst gaandeweg ontdekken hoe dat commitment precies vorm moet krijgen.'

Jullie richten je specifiek op de Bijlmer, op de wijk waar jullie wonen. Wat is dit voor buurt?

‘Toen ik hiervoor in Gaasperplas woonde, hier dicht in de buurt, ben ik van dit stadsdeel gaan houden. Dat was een reden om deze plek uit te kiezen. Er zijn in deze wijk allerlei sociale problemen. Er wonen veel eenoudergezinnen. Vaak komt dat doordat de vader maar beperkt aanwezig is en voor die gezinnen is het financieel vaak moeilijk rond te breien. Moeders werken lang, de kinderen zijn ’s middags op straat aan het wachten tot hun broertje of zusje thuis komt. Heel veel van deze moeders runnen zo’n gezin hartstikke goed, maar het is lastig. Een andere situatie die je veel tegenkomt is dat mensen alleen

wonen, vaak ouderen, van wie veel eenzaam zijn. Toch is het niet het idee om een uitgebreid programma aan activiteiten te gaan opstellen, met de pretentie allerlei problemen te gaan oplossen. We willen eerst ontdekken wat hier nodig is en ons verbinden met deze buurt.’

Waar halen jullie de inspiratie vandaan om met deze dingen bezig te zijn?

‘De inspiratiebronnen zijn best wel divers. Voor mij persoonlijk is Shane Claiborne een belangrijke bron. Hij stichtte in de Amerikaanse stad Philadelphia The Simple Way, een oecumenische leefgemeenschap die zich radicaal op de buurt richt. Hij daagt je op een prikkelende manier uit om wat Jezus heeft gezegd veel radicaler op te vatten dan we eigenlijk zouden willen. Om je christenzijn echt inbreuk te gaan laten doen op je eigen leven. Ook Taizé inspireert ons. Dat ziet je terug de ingetogen en bezinnende sfeer die we in de kapel hebben, in de teksten die we lezen en de liederen die we zingen.’

Er waren in Amsterdam al andere christelijke leefgemeenschappen toen jullie begonnen. Hebben jullie daar ook ideeën opgedaan?

‘Ja, zeker. Ook van Oudezijds 100. Zo hebben we vooraf best veel nagedacht over de waarde van het afleggen van een gelofte. Een andere gemeenschap die we goed kennen, is die van de Elthetokerk. Aan de hand van hun verhalen hebben we bijvoorbeeld besloten om klein te beginnen, en ook met een misschien wat minder diverse groep mensen dan ik aanvankelijk in gedachten had. Het is prettig om met een groep te zijn die samen om de eettafel past om daar beslissingen te nemen, zonder de noodzaak om allerlei commissies en teams op te tuigen.’

Oudezijds 100 werd afgelopen jaar zestig. Hoe hoop je dat het Kleiklooster er over zestig jaar uit ziet?

‘Oei, dat is wel heel ver weg. Dan ben ik, even zien, tweeënnegentig! Als ik naar andere gemeenschappen kijk die al langer bestaan, zie ik hoeveel mensen van buiten zo’n gemeen-

schap er bij betrokken zijn. Dat hoop ik voor het Kleiklooster ook, dat er veel mensen zijn die dit mét ons doen, dit mét ons willen. Mijn grootste droom voor over zestig jaar is eigenlijk gewoon dat we er dan nog zijn. Als we hier nog zijn, hebben we blijkbaar iets gecreëerd wat waarde heeft.’

Kleiklooster
Kleiburg 29a
1104 EA Amsterdam
www.kleiklooster.nl
info@kleiklooster.nl

Column Kruispost

Op Kruispost hebben we te maken met een breed multidisciplinair team van allemaal enthousiaste vrijwilligers, die samen zoeken naar de genezing van de totale mens. Wanneer we het hebben over oecumene dan is dit ten nauwste verbonden met dit holistische mensbeeld. De eenheid van Gods Kerk is niet los te zien van de eenheid van zijn schepping. In ons werk hebben we het niet alleen over de eenheid tussen het somatische en het psychische, maar over veel meer dan dat. Het gaat om de eenheid tussen het spirituele en het profane, om de eenheid van het verleden, het heden en de toekomst van de patiënt. Of anders gezegd: over de koning van het verleden, de priester van de liturgie van alle dag en de profeet van de toekomst, waar we allen toe geroepen worden. Het gaat om de eenheid van Gods hele schepping. Die heelheid stopt niet bij de patiënt die voor mij staat met zijn klachten, maar die gaat ook over mij, over onze relatie tot elkaar, over die driehoeksverhouding tussen God, mij en de ander.

Soms krijgen wij op Kruispost heel even een stukje van die, bijna volmaakte, eenheid te zien. Maar het is mensenwerk en vluchtig, want die volmaakte eenheid is alleen bij God. Een tijd geleden liep er een coassistent mee, ze was van Afghaanse afkomst en moslima, gesluierd en al. Zoals iedere coassistent kreeg zij te horen dat we onze dag beginnen met een ochtendgebed. Ook zij was daar toe uitgenodigd. Niet iedere student gaat daarop in., maar zij wel. Iedere ochtend gedurende haar stage, begon ze de dag in gebed met ons.

Op de vraag: 'vind je dat niet lastig?' antwoordde ze: 'Nee, wij zijn broeders van één vader en behoren samen tot de boekbezitters. Wij hebben allen die stilte en inkeer nodig om ons weer bewust te zijn van onze kleinheid en afhankelijkheid.'

zr Albertine de Bruijn-Boiten sg
algemeen coördinator Kruispost

Kroniek

Delen en werken

Naar aanleiding van het boek 'Heilig. Gewoon nu' van Bert Dicou waarin Oudezijds 100 ook besproken wordt, is de Remonstrantse Leeskring Oost van Vrijburg onder leiding van dominee Joep de Valk op 11 januari bij ons op bezoek geweest om met ons een kapeldienst te vieren en voor een boeiend gesprek. Samen met dominee Marije Hage heeft een groep jongeren uit Weesp op 29 januari een avondgebed bijgewoond. Zij hielden zich bezig met het thema 'bidden' en wilden weten hoe de gemeenschap bidt op en voor de Wallen van Amsterdam.

Op 7 en 8 februari was er een katholieke jongerengroep uit de regio Heerhugowaard op bezoek. Zij namen deel aan het Exposureproject, een project dat een samenwerking is tussen het bisdom, Don Bosco, San Egidio en Oudezijds 100. Tijdens deze dagen maken jongeren kennis met de diaconale kant van de kerk, zoals werken onder verslaafden, vluchtelingen en daklozen. Datzelfde weekend werd er door leden van het NSU-dispuut Orion onder leiding van zr Lyke hard gewerkt om de zolder van 129 leeg te ruimen.

In maart heeft de community een retraite gehad in Ermelo, onder leiding van Ian McMonagle en Addy Graham. Het was een inspirerend weekend!

Vieren

Op 3 december is Odilia, dochter van Pieter en Lobke tg geboren, en op 31 januari is ze gedoopt in de Oude Kerk. Jovanka heeft op 7 december een dochter gekregen, ze heet Heavenly. Op 10 februari is Wolf geboren, zoon van Marten en Willemijn.

Vastentijd

De avond voor Aswoensdag hebben we carnaval gevierd: iedereen verscheen verkleed aan het diner met spareribs en bij de koffie waren er

moorkoppen. Dat was een groot succes! De jaarlijkse aswoensdagviering, die de vastentijd inluidt, hebben we samen met de Oude Kerk gevierd in de kapel. Tijdens de vastentijd zamelen we dit jaar geld in voor HopeMade, waar oud-vrijwilliger Çeli bij betrokken is. Onder leiding van een professional leren vrouwen hippe ambachtelijke producten te naaien, die geschikt zijn voor de verkoop. Op deze manier worden zowel de financiële inkomsten van de vrouwen omhoog geschroefd, als ook hun werkplezier en eigenwaarde. De vrouwen maken de mooiste producten van hele stoere stoffen, zoals jute koffiebonenzakken en hoogwaardig wolvlies. Deze producten worden via de website www.hopemade.nl verkocht. Wij collecteren voor twee (of misschien wel drie) degelijke naaimachines, zodat nog meer vrouwen aan dit project mee kunnen gaan doen.

Vooruitblik

Wanneer u dit nummer van KajuitNieuws leest, hebben we inmiddels de periode van Pasen achter ons. Met Hemelvaart zullen we op een gezamenlijke pelgrimage gaan, dit keer onder leiding van br Sjoerd S. en br Sjoerd M..

HIER BEN IK, Hier kan ik zijn.

In memoriam Elzelies van Engelen-Labberté
(07.09.1949 - 28.01.2016)

Het is meer dan vijftig jaar geleden dat 'juffrouw van der Molen' (de toenmalige directrice vande School voor Maatschappelijk werk in Amsterdam) bij ons aan de bel trok, naar ze zelf zei, omdat ze nu even kwam als cliënt, of beter als gast. We praatten vaak met elkaar over

het maatschappelijk werk en de relatie van de maatschappelijk werker en de hulpvrager als je broeder. Voor veel aanstaande maatschappelijk werkers was die gedachte een ver-van-hun-bed-show. Nu had mevrouw van der Molen echter een meisje, dat maatschappelijk werk wilde doen, maar erg kwetsbaar leek en toch héél goed wist wat ze wilde. Kon dit meisje met de lieflijke naam Elzelies op Oudezijds 100 komen kijken? Nergens waren zoveel uiteenlopende hulpvragers als daar. Hoewel het toch al een eind na de oorlog was, waren de geestelijke en materiële puinhopen nog lang niet weg; het was het restant van het oorlogsghetto. Ook zij die de kampen overleefd hadden, waren nog lang niet terug en áls ze dat al waren konden ze helemaal opnieuw hun leven beginnen, (bijvoorbeeld met belasting te betalen over de afgelopen vijfjaar). De huizen waren volstrekt onbewoonbaar. Onze achterwand ontbrak, gas- en petroleumlampen waren gewoon. Deuren, balken, trapleuningen waren opgestookt. Ratten en waterratten bevolkten de grachten. Elzelies' ouders woonden, net als mijn ouders, in Eindhoven in een nieuwe 'Philipswijk'. Dat was wel wat anders! Maar Elzelies werd er niet anders van.

Hier ben ik, hier kan ik zijn, wat ik moet zijn, waartoe ik geroepen ben. Eerst was ze 'extern'. Toen ze haar grote stage deed, was ze intern. Er was geen werk, of Elzelies zag het als werk dat bij het hare hoorde. Zo kon Carel best even helpen toen ze een gang aan het witten was. Carel was zo verstandig om dat óók te vinden. Een mensenleven deelden ze lief en leed.

Ook anderen wilden graag met Elzelies. Eens zou ik haar begeleiden bij een huisbezoek en kraamvisite bij een Marokkaans gezin. We

wisten uit ervaring dat zo'n bezoek betekende: veel en lekker eten. Dat wilden we beslist niet, hadden daarom een absurde tijd uitgezocht, op een vrijdagochtend. Wie schetste onze verbazing toen we een vier gangen-vis-diner kregen, 'want' zei onze gastheer, zo had hij gehoord, 'christenen hadden op vrijdag een feestdag, waarop ze geen vlees aten maar vis.' Elzelies begreep het misverstand meteen, kroop als het ware in de huid van de gastheer. Nooit zullen wij deze gastvrijheid vergeten. Dit was hebben als delen, dit was samen 'zijn'.

Toen Carel en Elzelies naar Amersfoort verhuisden, was het niet het einde van de relatie. Hadden we een waarnemer of een aanvullende maatschappelijk werker nodig, Elzelies kwam, met in de ene hand de werktas en in de andere een reismand met een kleine puk. Voor alle andere kinderen was ze tante Elzelies, twee generaties lang! Iedereen was blij als ze kwam invallen of oppassen, altijd luisterend naar ieders verhalen en problemen. Tante Elzelies was vasthoudend, letterlijk en figuurlijk. Je wist wat je aan haar had, generaties lang. Velen van ons hebben als symbool van de band met Elzelies een borduurwerk van haar. We staan ervoor en kijken ernaar. De fijne steekjes - voor ons - van haar. Een traan. Elzelies is bij haar Heer -
HIER IS ELZELIES NU -.

sr Georgine

carnaval

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A